

Pokud jde o naplnění materiální stránky deliktu, tu žalobce poznamenává, že nezbytnou materiální podmínkou tu není jeho společenská nebezpečnost obecně, nýbrž újma tímto jednáním způsobená jiným soutěžitelům či spotřebitelům; ta přitom prokázána byla. Pokud jde o nenaplnění znaku skutkové podstaty, tu žalovaný poukazuje na to, že nejprve bylo zkoumáno dominantní postavení žalobce, tj. jeho existence, následně byl zkoumán vznik újmy a na základě těchto zjištění bylo žalobcovo jednání subsumováno pod „generální skutkovou podstatu“ uvedenou v návěti § 11 odst. 1 ZOHS. Tak se stalo z toho důvodu, že předmětné jednání, přestože naplňovalo návěti § 11 odst. 1 ZOHS, nenaplněovalo žádnou z demonstrativně uvedených skutkových podstat zneužití dominantního postavení uvedených v § 11 odst. 1 písm. a) až f) ZOHS.

Pokud jde o neprovedení záznamu o dokazování listinami, tu žalovaný připouští pochybení, nicméně podle žalovaného nejde o takový druh pochybení, které by mělo přivodit zrušení napadeného rozhodnutí. Nejedná se totiž o podstatnou vadu řízení.

Žalovaný rovněž dodává, že zkoumal existenci komunitárního prvku pro případnou aplikaci čl. 82 smlouvy ES, nicméně v tomto případě ji nedovodil, neboť neshledal možnost ovlivnění obchodu mezi členskými státy.

Nad rámec shora uvedeného žalovaný poukazuje na to, že námitky, které nebyly uplatněny ve správním řízení a byly uplatněny až nyní v žalobě, by měl soud považovat za nepřipustné k meritornímu přezkoumání.

Na základě shora uvedeného žalovaný navrhuje, aby žaloba byla v celém rozsahu jako nedůvodná zamítnuta.

Na svém stanovisku setrval žalovaný po celou dobu řízení před soudem.

IV. Podstatné skutečnosti

Z obsahu správního spisu zjistil soud zejména následující pro posouzení věci rozhodné skutečnosti:

Žalobce byl držitelem licencí k provozování linkové osobní autobusové dopravy v Ústeckém kraji na 219 linkách. Pro většinu z nich byl uzavřen závazek veřejné služby. Většina těchto licencí platila do roku 2010, resp. 2011.

Dne 30.12.2003 byla mezi žalobcem a Ústeckým krajem uzavřena Smlouva o závazku veřejné služby ve veřejné linkové dopravě k zajištění dopravní obslužnosti území Ústeckého kraje. Tato smlouva byla uzavřena pro rok 2004 a následně byla dodatky doba její účinnosti prodlužována - až do 31.12.2006. Pro rok 2006 měly být konkrétní smluvní podmínky upraveny ve zvláštním dodatku. V rámci vyjednávání o uzavření tohoto dodatku vznikl mezi oběma smluvními stranami spor. Následovala výpověď smlouvy ze strany Ústeckého kraje (dopisem ze dne 31.1.2006). Smluvně byla sjednána výpovědní lhůta tří měsíců, která začala běžet od prvního dne měsíce následujícího po jejím doručení druhé smluvní straně. Mezi žalobcem a Ústeckým krajem vznikl spor i ohledně otázky, kdy výpovědní lhůta uplynula (zda dne 30.4.2006 nebo dne 31.5.2006). Ústecký kraj hradil po účinnosti výpovědi prokazatelnou ztrátu

měsíčně v posledním týdnu následujícího měsíce, poslední úhradu prokazatelné ztráty Ústecký kraj uhradil za duben 2006 v květnu 2006.

Žalobce poskytoval veškeré služby v nezměněném rozsahu na linkách dle udělených licencí a jízdních řádů i po 1.5.2006, přestože Ústecký kraj za tuto dobu prokazatelnou ztrátu vznikající z provozu spojů na předmětných linkách již nehradil. Žalobce byl Ústeckým krajem v tomto období vyrozuměn, že uplynutím výpovědní lhůty (podle Ústeckého kraje dne 30.4.2006) zanikl závazek veřejné služby a Ústecký kraj nadále nebude žalobci hradit žádné finanční částky z titulu závazku veřejné služby. Podle vyjádření Ústeckého kraje zánik shora uvedené smlouvy neměl vliv na povinnost žalobce nadále udržovat provoz na jednotlivých linkách po dobu platnosti licence, na povinnost provozovat dopravu dle schváleného jízdního řádu a na povinnost uvědomit dopravní úřad alespoň tři měsíce předem v případě, že by žalobce zamýšlel přerušit nebo podstatně změnit dopravní službu, která není kryta závazkem veřejné služby.

Dne 26.7.2006 žalobce Ústeckému kraji sdělil, že s ohledem na rozhodnutí Ústeckého kraje nehradit prokazatelnou ztrátu vzniklou plněním závazku veřejné služby, resp. naplňováním veřejného zájmu při zabezpečení přepravních potřeb občanů státu, a to zajišťováním základní dopravní obslužnosti území Ústeckého kraje, za kterou je ze zákona za stát odpovědný Ústecký kraj, nastala taková okolnost, vyvolaná tímto rozhodnutím Ústeckého kraje, kterou však žalobce nemůže přes veškerou vynaloženou snahu odvrátit nebo jí zabránit podle § 18 písm. d) silničního zákona. Žalobce tedy jako dopravce není dle citovaného ustanovení povinen na jednotlivých spojích uvedených v příloze přepravovat cestující. Tyto spoje nebudou podle žalobce od 1.8.2006 provozovány. Žalobci opět vznikne povinnost na těchto spojích přepravit cestující v okamžiku, kdy Ústecký kraj bude hradit prokazatelnou ztrátu spojenou s provozováním těchto spojů.

Dne 1.8.2006 pak žalobce přerušil provoz vybraných spojů na 195 linkách veřejné linkové autobusové dopravy. Na každé lince zachován nejméně jeden spoj; šlo podle žalobce o ty spoje, které byly z hlediska tržeb schopny pokrýt alespoň mzdy řidičů a pohonné hmoty spojené s provozem těchto spojů.

Z údajů týkajících se žalobcova hospodaření vyplývá, že postupně docházelo k významnému poklesu krátkodobého finančního majetku a tento pokles ohrožoval schopnost společnosti dostát svým závazkům. Tato otázka není mezi žalobcem a žalovaným spornou.

Dne 7.8.2006 vydal Krajský úřad Ústeckého kraje rozhodnutí č.j. 5353/DS/06/112905, jímž žalobci uložil zachovat na linkách, k jejichž provozu mu byly uděleny licence, provoz vyjmenovaných spojů linkové osobní dopravy v souladu se schválenými jízdními řády, do 8.9.2006, s tím, že od 9.9.2006 bude provoz linek zajištěn společností ČSAD Česká Lípa a.s. na základě smlouvy s Ústeckým krajem a jí udělených licencí. Na základě tohoto rozhodnutí byl provoz předmětných linek žalobcem obnoven.

Pokud jde o záměr přerušit provoz spojů na autobusových linkách dne 1.8.2006 před datem 26.7.2006, k jeho případnému sdělení Ústeckému kraji se žalobce